

□ Czas czytania: 5 min.

25 lutego obchodziliśmy święto naszych salezjańskich protomęczenników, biskupa Alijzego Versiglii i księdza Kaliksta Caravario. Męczeństwo, od czasów pierwszej wspólnoty chrześcijańskiej, zawsze było wyraźnym znakiem naszej wiary, podobnym do ofiary Jezusa na krzyżu dla naszego zbawienia. Obecnie w naszym Zgromadzeniu Salezjańskim zajmujemy się sprawą męczeństwa Akasha Bashira, młodego salezjańskiego byłego wychowanka z Pakistanu, który w wieku 20 lat oddał życie za zbawienie swojej wspólnoty parafialnej. Diecezjalna faza dochodzenia w procesie beatyfikacyjnym zakończyła się 15 marca, w rocznicę jego męczeńskiej śmierci.

Pakistan jest jednym z najbardziej ekstremistycznych krajów muzułmańskich na świecie. Islamska Republika Pakistanu powstała po II wojnie światowej, uzyskując niepodległość od Indii w 1947 roku. Jednak chrześcijanie byli już obecni w tym regionie dzięki misjonarzom dominikańskim i franciszkańskim. Obecnie chrześcijanie w Pakistanie stanowią około 1,6% całej populacji (katolicy i anglikanie), czyli około 4 milionów ludzi. Mniejszości religijne codziennie spotykają się z dyskryminacją, marginalizacją, brakiem równych szans w zatrudnieniu i edukacji, a dyskryminacja religijna, a czasem prześladowania, utrzymują się, czyniąc wolność religijną kwestią krytyczną.

Pomimo wyzwań, wspólnoty chrześcijańskie w Pakistanie wykazują się odpornością i nadzieją. Kościoły i organizacje chrześcijańskie odgrywają kluczową rolę w zapewnianiu wsparcia i promowaniu jedności międzyreligijnej, a salezianie znacząco przyczynili się do tego swoją obecnością.

Życie Akasha Bashira rozpoczęło się w małej wiosce niedaleko granicy z Afganistanem, w rodzinie pięciorga dzieci, z których on był trzecim. Akash, urodzony latem 22 czerwca 1994 r., musiał stawić czoła ekstremalnym warunkom pogodowym i przetrwać z trudem. Pomimo trudności związanych z niekorzystnym klimatem, ubóstwem rodziny i złym odżywianiem, wyzwania te pomogły ukształtować jego charakter.

Marzenie Akasha o służbie w wojsku zostało zniweczone przez brak zabezpieczenia edukacyjnego i finansowego. Rodzina Bashirów postanowiła wyemigrować na wschód, do Pendżabu, do miasta Lahore, blisko granicy z Indiami, a konkretnie do chrześcijańskiej dzielnicy Youhanabad, gdzie salezianie prowadzą szkołę z internatem, szkołę podstawową i technikum. We wrześniu 2010 r. Akash Bashir rozpoczął naukę w Salezjańskim Centrum Techniczno-Młodzieżowym Don Bosco.

W trudnym kontekście polityczno-religijnym Akash zgłosił się na ochotnika

jako ochroniarz w parafii Youhanabad w grudniu 2014 roku. Jego rola jako ochroniarza w parafii św. Jana polegała na pilnowaniu wejścia na dziedziniec i kontrolowaniu wiernych przy bramie wejściowej, ponieważ kościoły są chronione murem z tylko jednymi drzwiami wejściowymi. W dniu 15 marca 2015 r., podczas odprawiania mszy, Akash był na służbie.

Tego dnia przypadała czwarta niedziela Wielkiego Postu (niedziela „Laetare”), w której uczestniczyło 1200-1500 wiernych, a mszy przewodniczył ks. Francis Gulzar, proboszcz parafii. O godzinie 11.09, pierwszy atak terrorystyczny uderzył we wspólnotę anglikańską mniej niż 500 metrów od kościoła katolickiego. Minutę później, o 11.10, druga detonacja ma miejsce tuż przy wejściu na dziedziniec parafii chrześcijańskiej, gdzie Akash Bashir, jako ochotnik, pełni służbę ochroniarską.

Jego Eminencja, Kardynał Ángel Fernández, Przełożony Generalny Salezjanów, we wstępie do jego biografii opisuje męczeństwo Akasha w następujących słowach:

„15 marca 2015 r., gdy w parafii św. Jana odprawiana była Msza Święta, grupa ochroniarzy złożona z młodych wolontariuszy, której członkiem był Akash Bashir, wiernie strzegła wejścia. Tego dnia wydarzyło się coś niezwykłego. Akash zauważył, że osoba z materiałami wybuchowymi pod ubraniem próbuje wejść do kościoła. Powstrzymał ją, przemówił do niej i powstrzymał przed kontynuowaniem, ale zdając sobie sprawę, że nie może jej powstrzymać, przytulił ją mocno, mówiąc: „Umrę, ale nie pozwolę ci wejść do kościoła”. Tak więc młody mężczyzna i zamachowiec-samobójca zginęli razem. Nasz młody człowiek ofiarował swoje życie, ratując życie setek ludzi, chłopców, dziewcząt, matek, nastolatków i dorosłych mężczyzn, którzy modlili się w tym momencie w kościele. Akash miał 20 lat,,.

Po eksplozji na ziemi leżały cztery osoby: mężczyzna z materiałami wybuchowymi, handlarz roślinami strączkowymi, sześcioletnia dziewczynka i nasz Akash Bashir. Dzięki jego poświęceniu liczba ofiar śmiertelnych nie była dużo wyższa. Ewangelia głoszona tego dnia przypominała słowa Jezusa wypowiedziane do Nikodema: „Każdy bowiem, kto się dopuszcza nieprawości, nienawidzi światła i nie zbliża się do światła, aby nie potępiono jego uczynków. Kto spełnia wymagania prawdy, zbliża się do światła, aby się okazało, że jego uczynki są dokonane w Bogu” (J 3, 20-21). Akash przypieczętował te słowa swoją krwią jako młody chrześcijanin.

18 marca arcybiskup Lahore przewodniczył ekumenicznej uroczystości pogrzebowej Akasha i anglikańskich chrześcijan, w której wzięło udział 7 000-10 000 wiernych. Następnie ciało zostało przeniesione na cmentarz Youhanabad, gdzie zostało pochowane w grobowcu zbudowanym przez ojca Akasha.

Życie Akasha Bashira jest potężnym świadectwem wczesnych wspólnot

chrześcijańskich otoczonych filozofiami, wrogimi kulturami i prześladowaniami. Wspólnoty z Dziejów Apostolskich były również mniejszościami, ale z silną wiarą i nieograniczoną odwagą, podobnie jak chrześcijanie w Pakistanie.

Przykład wychowanka salezjańskiego Akasha Bashira wciąż inspiruje świat. On żył słowami Jezusa: „Nikt nie ma większej miłości od tej, gdy ktoś życie swoje oddaje za przyjaciół swoich” (J 15, 13).

15 marca 2022 r. oficjalnie rozpoczęło się dochodzenie diecezjalne, co stanowi znaczący krok w kierunku możliwej beatyfikacji pierwszego obywatela Pakistanu. Zakończenie dochodzenia diecezjalnego w dniu 15 marca 2024 r. stanowi fundamentalny kamień milowy na drodze do beatyfikacji i kanonizacji.

Na zakończenie ponownie przypomnę słowa Jego Eminencji, kard. Ángela Fernándeza o Akashu Bashirze:

„Bycie świętym dzisiaj jest możliwe! I jest to niewątpliwie najbardziej oczywisty znak charyzmatyczny salezjańskiego systemu wychowawczego. W szczególny sposób Akash jest flagą, znakiem, głosem tak wielu chrześcijan, którzy są atakowani, prześladowani, poniżani i męczeni w krajach niekatolickich. Akash jest głosem tak wielu odważnych młodych ludzi, którym udało się oddać życie za wiarę pomimo trudności życiowych, ubóstwa, ekstremizmu religijnego, obojętności, nierówności społecznej i dyskryminacji. Życie i męczeństwo tego młodego Pakistańczyka, zaledwie 20-letniego, pozwala nam rozpoznać moc Bożego Ducha Świętego, żywego, obecnego w najmniej oczekiwanych miejscach, w pokornych, w prześladowanych, w młodych, w małych Bożych. Jego sprawa beatyfikacyjna jest dla nas znakiem nadziei i przykładem młodzieńczej świętości aż do męczeństwa”.

ks. Gabriel de Jesús CRUZ TREJO, sdb
wicepostulator sprawy Akasha Bashira